

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí v Bratislave 23. júla 2008 v trestnej veci obžalovaného **P. H. pre trestný čin ublíženia na zdraví** podľa § 222 ods. 1, ods. 3 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), o odvolaní, ktoré podal obžalovaný proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 24. mája 2005, č. k. 1 T 9/01-864, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolanie obžalovaného P. H. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Uvedeným rozsudkom krajského súdu ako súdu prvého stupňa obžalovaný P. H. bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

v Novom Meste nad Váhom vo výčape baru H. 31. decembra 1996 okolo 18.30 hod. po dvoch výstreloch brokových nábojov ešte najmenej raz z legálne držaného revolveru zn. Astra, kalibru 357, vystrelil na F. V. a strelou mu spôsobil zranenie hlavy, následkom čoho tento zomrel; súčasne spôsobil zranenie pravej ruky s dobou liečenia päť týždňov aj R. H., ktorý stál medzi ním a F. V..

Krajský súd za to podľa § 222 ods. 3 Tr. zák. obžalovanému uložil trest odňatia slobody na šesť a pol roka, podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon trestu tohto zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny a podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. tomuto uložil aj trest prepadnutia veci, a to spomínaného revolveru.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa obžalovaný P. H. podal odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol oslobodením (obžalovaného) spod obžaloby podľa § 226 písm. c/ Tr. por.

Obžalovaný v odvolaní namietal záver krajského súdu, že totiž on sám jednou strelou zranil poškodeného H. a usmrtil poškodeného V.; vykonané dôkazy pre taký výrok označil za nedostatočné. Namietal najmä výpoveď utajeného svedka v prípravnom konaní, ktorý napokon na hlavnom pojednávaní ani vypočutý nebol. Obžalovaný označil za nedostatočné skúmanie otázky, či na mieste činu len on mal zbraň, za pochybné považoval výsledky ohľadania miesta činu, ktoré bolo opakované, ale najmä to, že až pri druhom úkone tam bola nájdená nábojnica a strela. Súčasť nábojnice, ktorou boli zasiahnutí obidvaja poškodení, podľa názoru obžalovaného nepreukazuje jeho zavinenie pre absenciu biologických stôp na tejto strele; zároveň namietal výpovede viacerých svedkov a nedostatočné zisťovanie skutkových okolností, z čoho vyvodil názor o nesprávnosti celého napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd postupujúci v intenciách § 564 ods. 4 zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok – účinný od 1. januára 2006) podľa predpisov predtým účinnej trestnej procesnej normy, ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné (§ 245 ods. 1 Tr. por.) a že nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 ods. 3 Tr. por.; v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku ako aj správnosť postupu predchádzajúceho konania, prihliadajúc tiež na prípadné chyby odvolaním nevytýkané, pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd vykonal dokazovanie v rozsahu a spôsobom predpokladaným v ustanovení § 2 ods. 5 Tr. por., pričom zistil skutkový stav vecí v miere nevyhnutnej na rozhodnutie; vyriešil tiež otázku potreby vykonania iných dôkazov, ktoré boli navrhované.

Krajský súd pritom zväži aj legálnosť prípravného konania a sám postupoval v zhode s príslušnými procesnými predpismi; Najvyšší súd v odvolacom konaní v smere procesnom nezistil v doterajšom postupe pochybenia, na ktoré by bolo potrebné reagovať.

Obžalovaný počas doterajšieho konania v podstate sa obhajoval tým, že výstrel z jeho zbrane vyšiel len náhodne, pri jeho zakopnutí, resp. že nestrielal vôbec.

Krajský súd najmä na základe svedeckých výpovedí osôb, ktoré boli prítomné na mieste činu v dobe streľby, dospel k záveru, že obžalovaný z revolveru vystrelil spoza výčapného pultu, stojac, pričom streľba nebola ovplyvnená jeho zakolísaním či pádom. Krajský súd okrem výpovedí svedkov, ktoré selektoval, k uvedeným záverom dospel tiež na základe vykonaného znaleckého dokazovania, ktoré sa týkalo použitej zbrane (balistiky) či zranení spôsobených streľbou obidvom poškodeným; aj k týmto dôkazom súd prihliadol kriticky a svoj záver podložil argumentáciou uvedenou v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd hodnotí tieto rezultáty krajského súdu ako logické, zakladajúce jasný obraz o konaní obžalovaného na mieste činu a v dobe skutku. Nebol zistený dôvod zakladajúci pochybnosť o skutkových zisteniach súdu prvého stupňa, a to ani vo svetle odvolacích námietok obžalovaného. Krajský súd sa správne zaoberal situáciou týkajúcou sa ohliadky miesta činu, resp. okolností streľby a tieto procesné akty vyhodnotil logicky; k opodstatnenosti jeho stanoviska nie je možné sa postaviť negatívne.

Krajský súd v odvolaní obžalovaným spomínaného utajeného svedka nevyočul a na tento dôkaz (vykonaný v prípravnom konaní) ani neprihliadol pri svojom rozhodovaní; odvolacia námietka uplatnená v tomto smere je preto irelevantná.

Krajský súd konanie obžalovaného právne posúdil ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. Svoj záver vyvodil z toho, že obžalovaný strieľajúci z razantnej zbrane v miestnosti zaplnenej ľuďmi a konajúci zrejme pod vplyvom tam prebiehajúcich osláv ukončenia občianskeho roka 1996, musel vedieť o možnosti zasiahnutia niektorej osoby, s čím bol evidentne uzrozumený. Vzhľadom na silu použitej zbrane (jej kaliber) a opakovanosť streľby obžalovaný teda konal v eventuálnom úmysle inej osobe spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, čo sa aj dokonalo zranením poškodených H. a V.; u tohto z nedbalosti obžalovaného došlo následne až k smrti.

Najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu tohto právneho náhľadu; pokiaľ sa prezentovali určité názory o právnom kvalifikovaní konania obžalovaného ako trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. (spáchaného vo vzťahu k F. V. vo forme nepriameho úmyslu), tieto krajský súd správne neakceptoval.

Krajský súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody s prihliadnutím na všetky rozhodujúce zákonné kritériá. Časový odstup od spáchania posudzovaného trestného činu nemá ani v súčasnosti vplyv na výšku uloženého trestu, a to hlavne s poukazom na tragický následok konania obžalovaného, ale aj na to, že v priebehu doterajšieho konania bol tento odsúdený za iný delikt, pričom toto odsúdenie nie je zahladené.

Najvyšší súd tiež konštatuje, že zákonu zodpovedajú aj výroky napadnutého rozsudku o režime výkonu trestu odňatia slobody obžalovaným a o treste prepadnutia veci.

Najvyšší súd napokon poznamenáva, že krajský súd v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. v odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami bol vedený pri hodnotení vykonaných dôkazov (aj pri ich určitej nedokonalosti a rozpornosti), ako sa vyrovnal s obhajobou, na akom základe považoval dokazovanie za uzavretý celok a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odvolací súd tieto výsledky súdu prvého stupňa akceptuje, tieto si osvojuje a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Najvyšší súd preto po zvážení uvedených faktov odvolanie obžalovaného deklaruje ako nedôvodné, a preto ho podľa § 256 Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 23. júla 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová